

Орган учнівського самоврядування ВПУ №25

25 плюс

Ключем до знань
відкриємо майбутнє

Листопад - грудень
2009

№3-4 (11-12)

Республіканець я! –
і цим горджуся по праву:
Живу активно,
Кращий світ творю,
Училища приносять
славу,
Запам'ятову для
майбутнього зору!

Учнівська Республіка «Майбуття Поділля» має нового Президента!

У жовтні, після відзначення своєї річниці, Учнівська Республіка «Майбуття Поділля» збиралася на звітно-виборню конференцію, якій передувала передвиборча кампанія. Приємно, що разом з досвідченими республіканцями у виборчий процес активно включилися й першокурсники. Тому конференція пройшла досить-таки цікаво, бурхливо й ефективно. Першокурсники почули у звітних виступах, як жила, як діяла новостворена Республіка в минулому навчальному році. Подякувавши минулорічному республіканському керівництву, учні завзято приступили до виборів нового Президента та Парламенту Учнівської Республіки.

Після виголошення чотирма претендентами на посаду Президента УПР своїх програм присутні вигуками та плакатами (серед яких були навіть у поетичній формі) виражали свою підтримку того чи іншого кандидата (до слова, троє з них – першокурсники!). Але всі крапки над «і» виставила наша досвідчена лічильна комісія. Переважною більшістю голосів Президентом Республіки обрано учня групи ІК Навчально-тренувального центру училища **Андрія Стецюка**. Віце-Президентами обрано другокурсницю **Анастасію Матвієнко**, та ученицю НТЦ **Сніжану Порфілову**, а редактором газети «25 плюс» - **Ольгу Оріщину**. За декілька днів відбулося засідання Парламенту, обрані голови комітетів і визначені завдання та напрямки роботи.

Андрій Стецюк
Обраний Президентом Учнівської Прибузької Республіки «Майбуття Поділля» переважною більшістю голосів.

Приступив до виконання обов'язків Голови учнівського самоврядування ВПУ №25 22 жовтня 2009 року

Історичний момент!

ВІДКРИТТЯ УЧИЛИЩНОГО ОБЕРЕГА «ЛЕЛЕКА НАДІЇ»

Образ ЛЕЛЕКИ супроводжує нас з часу створення Учнівської Республіки й, зокрема, її друкованого органу - часопису «25 плюс». Тоді учень НТЦ (нині – випускник) Ігор Таневський створив логотип газети, у якому ключовою фігурою став лелека (чи то журавель) як образ випускника училища і як символ удачі, добрих сподівань. Було вирішено розширити цей образ до училищного талісмана, оберега. Виконати цю роботу взявся рік тому першокурсник (сьогодні учень ІІ курсу), майбутній дизайнер Олександр Кушнір. Непросто й нелегко давалося Сашикові виготовлення цього справді мистецького витвору (об'ємна форма не кожному підкоряється). Але 11 грудня 2009 року Лелека Надії у своєму затишному і щедрому гнізді у вигляді «золотої підкови» зручно розташувався на одній із колон училищного вестибюлю. Наш фотооб'єктив зафіксував історичний момент відкриття училищного талісмана-оберега.

Оберіг «ЛЕЛЕКА НАДІЇ»

З першими променями вранішнього сонця, щойно переступивши поріг училища – гнізdechка, де я живу (навчаюсь чи працюю), поспішаю до нашого талісмана-оберегу. Доторкнувшись до теплого крила Лелеки Надії, я вірно і сподіваюсь, що цей добрий птах принесе мені удачу і радість як в особистому житті, так і в справах навчальних чи трудових.

Лелека вселяє мені віру у все найкраще, у сповнення мрій та бажань. Тому я знаю, що гараздами і щастям повнитиметься «золота» лелеча підкова для всієї училищної родини. Талісман-оберіг додасть нам сил і снаги збудувати щасливе майбутнє для себе і тих, хто поряд.

Привітно чекає щодня і мене, і тебе Лелека Надії. Підійди до Птаха Удачі, посміхнись йому широко, доторкнись до його щедрого крила – і...

НЕХАЙ ТОБІ ЩАСТИТЬ!

Конкурс «Золоте перо»

Натхненні, завзяті, успішні
На урочистій лінійці, приуроченій відкриттю у ВПУ №25 оберега «Лелека Надії», відбулося вручення нагород переможцю та призерам конкурсу «Золоте перо», оголошеного газетою «25 плюс» рік тому

З виступу Президента Учнівської Республіки Андрія СТЕЦЮКА:

Редколегія газети «25 плюс» намагається зацікавити читачів не тільки темами, які піднімає, новими рубриками та сторінками, а й оголошує різні конкурси. Сьогодні ми підводимо підсумки справжнього журналістського конкурсу «Золоте перо». Зауважу, що такі підсумки підводитимуться наприкінці кожного року, і кожен з дописувачів може в ньому перемогти. *Маю сьогодні ще одну почесну місію – від імені всієї учнівської Республіки, від редколегії газети «25 плюс» висловити вдячність нашим благодійникам. За пропозицією одного з них (який побажав залишатися невідомим, а тому не називатиму його ім'я) започатковано Призовий фонд газети «25 плюс». Зроблено й перший внесок у фонд, який створено виключно для підтримки творчості учнів, для нагородження переможців та призерів тих конкурсів, які оголошує газета. І саме за благодійницькі кошти придбано призи-подарунки для переможця та призерів конкурсу «Золоте перо». Закликаємо й інших стати нашими благодійниками, поповнювати Призовий фонд.* Підводячи підсумки конкурсу «Золоте перо», редколегія попросила незалежних експертів, які читають нашу газету, долучитися до визначення переможців конкурсу та окремих номінацій. Враховані й думки членів колективу. Одноголосно переможцем названо **Ольгу ОРЩИНУ**, яка випробувала своє журналістське перо майже в усіх газетних жанрах і за досить короткий час набула професійної майстерності. Оля заслужено отримує гран-прі конкурсу і є його переможцем за 2009 рік, нагороджується грамотою за професійний рівень підготовки газетних матеріалів та їх жанрову різноманітність, значний вклад у формування авторитету й популярності учнівського часопису, а також пам'ятним подарунком.

Конкурс виявив також кращих дописувачів-кореспондентів у номінаціях: «Найемоційніший автор», «Поетичний дебют» і «Бліц-опитування». У номінації **«Найемоційніший автор»** перемогла **Галина БРОШНЕВСЬКА** (на фото – зліва). Вона нагороджується дипломом за глибоку проникливість та емоційну забарвленість газетних публікацій і пам'ятним подарунком. Найбільш популярними за рік, що минає, стали поезії **Мирослави ПРИСЯЖНОЇ** (на фото – в центрі), і вона заслужено стає переможцем у номінації «Поетичний дебют», нагороджується дипломом за філософський зміст та оригінальність образів як поетичних творів, так і інших публікацій та пам'ятним подарунком. Резонанс у читачів не раз викликали бліц-опитування, які проводила **Дар'я АЦЕГЕЙДА** (на фото – справа), Тому вона перемогла в номінації «Бліц-опитування» й нагороджена дипломом за сміливість вираження думки, залучення учнівсько-педагогічного колективу до обговорення актуальних питань та пам'ятним подарунком. Наші найпалкіші вітання цим, добре знаним в училищі й поза його межами, чарівним дівчатам – здібним до навчання, різносторонньо талановитим і справжнім майстриням пера!

Спасибі вам, Благодійники!

Редколегія газети «25 плюс» безмежно вдячна всім, хто підтримує наш часопис, цю не таку вже й легку, як може комусь здатися, працю. Зворушує до сліз моральна підтримка багатьох наших шанувальників. Сердечне спасибі й тим, хто намагається допомогти нам своїми більшими чи меншими внесками втримати, як мовиться, ґрунт під ногами учнівського часопису, без якого у цьому світі таких різних можливостей важко вистояти самотійно. Тому висловлюємо глибоку подяку таємному шанувальнику-благодійнику, з легкої руки якого започатковано Призовий фонд газети. Але особливі слова хочеться сказати про учнів, які самі зініціювали покупку кольорового принтера для газети, зібрали кошти, «скинувшись» зі своєї невеликої за нинішніми мірками стипендії, і самі ж придбали таку неоціненну, дуже потрібну річ. Цей дарунок зроблено щиро, тож, гадаємо, принтер служитиме нам усім довго-довго. Тепер кожен, хто знайде до редакції, побачить на ньому табличку з написом: *«Подарунок газеті «25 плюс» від учнів ВПУ №25. 2009 рік»*. Та потреби газети, як ви розумієте, ніколи не вичерпуються. Тому фінансова скринька часопису час від часу має поповнюватися. Саме з цією метою наші редакційні фінансові менеджери провели акцію з продажу виготовлених нами записничків та збору благодійницьких внесків. Хоч результат цієї акції не дозволяє придбати навіть пачку паперу для обкладинок, але радує те, що багато педагогів відгукнулися на неї, за що дуже й дуже дякуємо. Хочеться сподіватися, що когорта наших благодійників буде збільшуватися.

Усіх вас, добрі, сердечні люди, ми вітаємо з новорічними та різдвяними святами. Нехай ніколи не вичерпується доброта ваших душ, нехай збуваються всі ваші заповітні бажання! Нехай щаслива Різдвяна Зірка завжди яскраво осяває ваші шляхи! З роси вам і з води!

З вдячністю та любов'ю редколегія газети «25 плюс»

Успіхи учнів – радість для педагога

Нема для викладача, напевно, кращого відчуття, ніж задоволення бачити в учнях продовження своєї справи, радіти за їхні успіхи, що перевершують твої. Мені волею долі доводиться постійно спілкуватися з учнями та випускниками училища спеціальності «Дизайн» поза навчальним закладом – у рамках міської Спілки митців народного та сучасного мистецтва, для якої вже стали затісними межі міста.

Енергетично сильною виявилась перша візна виставка мистецьких творів «Сад епохи» у місті Кам'янець-Подільському. Кам'яничани та гості міста мали можливість протягом трьох тижнів відвідувати виставку хмельницьких митців та майстрів (у тому числі й наших учнів, які є гордістю Спілки). На виставці були представлені твори живопису та графіки, декоративно-ужиткового мистецтва та авторських оригінальних технік.

Учні групи 1Д-09 та викладачі НТЦ спеціальності «Дизайн» стали учасниками відкриття виставки «Сад епохи». Ми горді й за наших колишніх учнів, які продовжують професійно займатися справою, котру освоїли в училищі. Сьогодні випускники-дизайнери Валерій Пузик, Павло Вітвіцький, Віталій Головатий, Вікторія Щербина, Оксана Пірожок, Олеся Коломієць Олександр та Марина Танчуки є активними спілчанами, учасниками всіх заходів, які організовує і проводить Спілка. Можна пишатися й багатьма нинішніми учнями-дизайнерами. Так, третьокурсник Дмитро Кривонос постійно бере участь у міських заходах і на виставці в Кам'янець-Подільському представив до уваги глядачів свою відому вже нам роботу «Ромашкове поле», якій віддав рік роботи.

Талановиті учні, як кажуть, зростають у талановитих педагогів. Ось і класний керівник Дмитра Ганна Олексіївна Мельничук – здібна вишивальниця. Її барвисті, яскраві, емоційні картини надихають і вихованців до творення прекрасного. А вона, самодіяльна майстриня, за масштабністю творів та майстерністю їх виконання легко конкурує з професіоналами.

Спілка митців народного та сучасного мистецтва завжди йде назустріч талантам. Особливо радує те, що молодь прагне творити світ кращим, піднімати рівень культури міста, області, України.

Правління Спілки та керівництво Кам'янець-Подільського історико-архітектурного заповідника щиро дякують адміністрації ВПУ №25 м. Хмельницького за сприяння активної участі учнів, випускників та працівників училища у виставці «Сад епохи».

О.О. Мерзун,
викладач ВПУ №25,

голова Спілки митців народного та сучасного мистецтва

«Три світи» наших випускників

фоторепортаж

з виставки картин молодих художників,
колишніх учнів ВПУ №25 (спеціальність «Дизайн»)

«Три світи» названо виставку, оскільки на ній представлені твори трьох молодих художників, кожен з яких відкрив перед глядачем свій неповторний внутрішній світ.

Робота Валерія Пузика

Роботи
Вікторії Щербини

Робота
Павла Вітвіцького

І хоч можуть виникати різні судження щодо настроєвої палітри їхніх творів, професіоналізму авторів, проте глядач мав можливість заглянути у світ сучасної молоді людини і задуматися над тим, чому в цьому світі так мало оптимізму і що треба зробити кожному з нас, аби його побільшало.

Виставкою цікавились і відомі митці Поділля

Художників підтримують їхні друзі-музиканти (випускники ВПУ-25)

Викладач української мови Р.П. Заранчевська запропонувала газеті роздуми третьокурсника (який не бажає називати своє прізвище) на тему:

Пізнаваймо і виховуймо себе

Слова «мораль», «етика» сприймаються в наш час неоднозначно. З одного боку, всі ми, начебто, розуміємо, що без моралі жити не можна, з іншого – моральне набуває в нашій свідомості присмаку чогось набридлого, нещирого. Проте до одвічних пошуків і проблем людської душі підводить нас саме життя. На уроці етики запропонувала учням висловити думку на тему: «Роль спадковості, оточення та виховання в розвитку особистості». Присмнено, що значна частина учнів усе ж намагається пізнати себе, смисл життя. Наведу окремі думки третьокурсників на запропоновану тему.

Ксенія Переяслова: «Формування особистості не обходиться без впливу оточуючих. Тому часто підлітки, потрапляючи під негативний вплив, перебирають той негатив на себе, бо далеко не кожна людина може контролювати себе, аналізувати свої вчинки та вчинки інших, змінюватися. Однак ми маємо вчитися виховувати себе, вдосконалюватися. Можливості в нас для цього є, треба тільки сформувати бажання пізнавати себе, працювати над собою. Але тут має значення ще й те, які цілі ставить перед собою людина, які в неї пріоритети. Бо ж те, що є ідеальним для одного, неприйнятне для другого. Проте, якщо дотримуватися принципів виховання, що передаються з покоління в покоління, то результат буде позитивний. При цьому важливе значення має ще особистий приклад батьків».

Альона Сідлецька: «Я є особистість. Мої батьки, друзі, вчителі, знайомі – теж особистості. Але всі ми різні, бо в кожному закладена своя «спадкова інформація». Крім того, ми отримуємо різне виховання, маємо різні умови життя. Спадковість дає нам тільки базу для формування особистості, а далі, зазнаючи різних впливів, ми розвиваємося самі. І, зазвичай, середовище частіше має на нас більший вплив, ніж спадковість чи виховання. А в цьому середовищі далеко не всі бажать тобі добра. Багато є таких, що навмисне спонукають до поганих вчинків. Тому часто перед молодою людиною постає вибір: яким бути – таким, як «друзі», чи самим собою? Хоч і не може бути другом той, хто підштовхує до поганого, але ж хочеться бути «своєю» у компанії. Проте, як на мене, особистість – це людина з власним баченням світу і життя, з власною думкою і позицією. Така людина навіть при несприятливих спадковості чи середовищі є цікавою, самобутньою. Інколи дивуєшся, як хлопець чи дівчина з неблагополучної сім'ї має такі оптимістичні погляди на життя, а інший з досить-таки зовні благополучної сім'ї зростає людиною, небезпечною і для себе, і для суспільства. Висновок усе ж напрошується такий: на тебе впливає все, але найбільшим творцем своєї особистості є ти сам!»

Грига Степанова: «Нам, дітям, генетично передаються від батьків і певні зовнішні риси, і внутрішні якості, і схильність до чогось. Тому ми спостерігаємо, що хтось, скажімо, такий співочий, як мама, а хтось любить випивати, як його батько (або ж навпаки). Але це не значить, що ми маємо опустити руки й чекати, що нам передасться спадково, а що тобі дадуть вихователі чи «вулиця». Кожен з нас – мисляча людина, яка повинна вміти розрізняти, що добре, а що погано. І з власного досвіду вже може зробити висновок, що не треба погоджуватися з тим, що суперечить твоєму баченню, а мати свою думку і своє «Я».

Ольга Оріщина: «Так, спадковість, середовище і виховання відіграють у формуванні людини головну роль. З самого народження ми маємо вже певні риси, задатки, отримані нами як спадковий дарунок і які супроводжуватимуть нас упродовж усього життя. Але з часом і залежно від обставин ми набуваємо нових якостей, коригуємо ті, що мали. Особливо інтенсивно, не перебираючи, поглинає як позитивні, так і негативні впливи дитина, підліток. І якщо людині пощастить на справжню батьківську любов, справжнього вчителя, справжнього друга, то сформована на позитиві, вона матиме певні моральні пріоритети, які допоможуть переборювати підступні зваби життя, які постійно траплятимуться на дальшому шляху і впевнено йтиме до своєї високої мети. І хоч немаловажними є для людини й матеріальні блага, і ті родинні зерна, які згодом проростуть якимсь урожаєм, але мені здається, що величезну силу має виховання. Виховує людину все і всі, і вона сама собі – вихователь! Тому на цей фактор треба звернути увагу якомога раніше, аби потім не було пізно...»

Отже, моральність – це не тільки питання обов'язку, свободи, відповідальності, а й глибокий, неповторний світ переживань, ідеалів і прагнень. Тому давайте пізнаватимемо самих себе й замислюватимемось над тим, як ми живемо.

С.Е. Клик,

викладач етики та культури ділового спілкування

Найдобріша справа

Наш народ здавна славиться поетичністю, почуттям прекрасного. Батьки прагнуть, щоб дитина виросла доброзичливою, відповідала добром на добро, мала хороших друзів. Людина повинна працювати не тільки, аби створити матеріальні цінності – потрібна ще й праця душі задля вироблення високих моральних якостей.

Життя іде, ми дорослішаємо – і тільки для матері завжди залишаємося дітьми. Тому й не покидає її хвилювання за нашу долю, тому і вчить вона нас творити добро на землі, по совісті жити, любити людей. Від батьківського порогу починається рідна земля. Хоч народився і виріс я в місті, але любов до землі передалась мені від моїх батьків та родичів. Пам'ятаю, як вперше власноруч посадив картоплю на нашій дачній ділянці, як нетерпляче чекав її сходів, а потім і врожаю. Тепер мрію посадити на нашому городі дерева, кущі, багато-багато квітів, щоб милуватися ними, на повні груди вдихати їх чудовий аромат. А творити прекрасне – це ж справжнє добро! Не марнувати, не ганьбити землю, а леліяти її – це теж добро! Дарма, що моя сім'я мешкає в місті. Щось глибинне, залишене в душі пращурями, ріднить нас із землею. Не раз захоплююся своїм батьком: він хоч і дуже хворий, але завжди поспішає на город і працює з нами нарівні. Та ще з яким задоволенням! Каже, що зовсім не втомлюється, бо земля дає йому силу. Щось у грудях приємно шемить, коли бачу, як дбайливо мама розминає в руках грудочку землі, висаджуючи розсаду. Та й сам люблю поливати посаджені рослини. Не менш цікаво мені допомагати батькам зводити дачний будинок. Відчуваєш себе справжнім творцем!

І якщо говорити про добро, то воно, напевне, в тому й полягає, щоб залишити після себе добрий слід. Я дуже хочу, щоб моя рідна земля приносила насолоду не тільки мені, а й усім, хто мене оточує, щоб праця на землі приносила неймовірну радість. Адже в кожного з нас у жилах тече кров наших предків-землеробів. Тому ми любимо пройтися по свіжій землі босоніж, спостерігати, як парує вона після дощу, як виблискують трави вранішніми росами, як сходить і заходить сонце. А той, хто ще не відчув своєї спорідненості з землею, на якій живе, по якій ходили наші дідуся та бабусі, по якій ми робили свої перші кроки і крокуватимуть завтра наші діти, хай зрозуміє, що любити й шанувати рідну землю – це найдобріша справа, бо дає багато позитиву для всіх, хто живе на ній і житиме.

Учень III курсу

Родинне коло в Інтернеті

Тетяна Бортнік,
колишній викладач ВПУ №25,
працівник консульства України в Польщі,
м. Краків

«Знайте, чого бажаєте, сміливо йдіть назустріч мрії!»

Дуже рада була довідатися, що бажання учнів мати свою газету, яке мені у свій час разом з кількома учнями-ентузіастами пошастило втілювати у «Вепешці», винагородилось появою працюючої і творчої команди творців часопису «25 плюс». Часто згадую моїх таких різних, але дорогих серцю учнів, від яких сама багато чому вчилася. Приємно, що довелось навчати й вашого успішного редактора «25 плюс» Олю Оріщину. Але пам'ятаю всіх і згадую тільки добре. Або ж веселе. Ще й досі на обличчі з'являється щира посмішка, коли в пам'яті спливає картинка з двома братами, нинішніми третьокурсниками, які на одному з тематичних опитувань почали підказувати один одному якоюсь дивною мовою, яку ніхто, крім них, не розумів. Було настільки цікаво, що не могла й не хотіла припинити таке їхнє спілкування. А демонстрація їжачка у виконанні тоді ще першокласниці (тепер третьокурсниці) теж була першокласною! І таких спогадів – сотні. Пригадую, як одного разу на перерві започинувала журнал, але учні чомусь не виходили з кабінету. Раптом переді мною сідає юнак і промовляє несподіване:

- Керпим деонис регші? Зурми жікум ровідим негел сяз?

Відверто кажучи, я на якусь мить розгубилася, зніяковіла, але, помітивши якусь неприродність поведінки всієї групи на перерві, опанувала себе і дуже спокійно відповіла перше, що спало на думку:

- Лерміс! Пажилот свізєн перфорєс.

Тепер уже мені стало цікаво спостерігати за моїм співрозмовником. Він чекав від мене, чого завгодно, тільки не такої відповіді. За хвилину всі почали сміятися. Лише тоді учні зізналися, що це був такий собі тест для викладачів. Мене привітали з перемогою, а над моїм співрозмовником «підтрунювали» (він, напевне, програв якийсь спір). Проте ще довго всіх не покидав гарний настрій. Як же після таких незабутніх миттєвостей вас не любити? Після цих добрих витівок відчувався неабиякий приплив життєвої енергії, гарного настрою і бажання навчити вас чомусь такому, що знадобиться в дорослому, самостійному житті.

Відчуваю, що маю право дати вам певні настанови чи то поради... Отож: шануйте кожну хвилину спілкування з вашими наставниками, мрійте і втілюйте свої мрії в життя! Але пам'ятайте мудрий вислів китайців: «Якщо ти не знаєш, куди йти, то як ти зрозумієш, що вже прийшов». На підтвердження цієї мудрості розкажу вам одну бувальщину, яку дехто з вас міг уже чути від мене на уроках підприємницької діяльності, але яка дуже точно передає мої вам побажання.

...Якоюсь одним мій знайомий повертався додому після нелегкого робочого дня. Раптом його гукнув якийсь чоловік і, звернувшись до нього по імені, промовив: «Шановний, я так довго спостерігаю за тобою і ніяк не збагну, чому таким понурим повертаєшся додому?». «Але хто ти? І чому спостерігаєш за мною?» – здивувався мій знайомий. «Усе дуже просто: я – чарівник! І за те, що ти робиш для інших, я готовий виконати три твої найзаповітніші бажання!»

Саркастично посміхнувшись, знайомий уже було зібрався йти далі, але заради інтересу, сказав: «Хочу мати власний будинок!» Чарівник попросив детально описати омірняний будинок. І тут фантазіям мого знайомого не було меж! Розмріявшись і перебуваючи в якійсь ейфорії, він навіть не помітив, куди й коли зник співрозмовник.

Та стрепенувся від здивування, коли раптом замість багатоповерхівки, в якій винаймав квартиру, побачив... будинок своєї мрії! Несміливо ступив крок і помітив на поштової скриньці, що висіла на паркані, своє прізвище та ім'я! І хоч мій знайомий – реаліст, та не вірити побаченому не міг. Він невпевнено увійшов до будинку, в якому точнісінько все збіглося з тим, що він намріяв перед «чарівником». А ось і документи, що підтверджували його одноосібну власність на цей будинок! Дива та й годі! Відтоді він почав насолоджуватися життям у власному будинку.

Багато чи мало часу минуло з тієї пори, але якось, повертаючись з роботи, знайомий на тому ж місці знову зустрічає чарівника. Вже без скептицизму подякував за будинок своєї мрії, а чарівник нагадав, що пора озвучити друге бажання. Проте на цей раз мій знайомий більш відповідально поставився до вибору бажання. Подумавши, що його праця не винагороджена відповідно до вкладених зусиль, забавив мати вдосталь грошей. Чарівник попросив уточнити кількість і валюту. Тут мого знайомого понесло... Почав називати банки й кількість рахунків у них, просив, щоб у гаманці з трьома відділеннями для різних валют ніколи не було порожньо. Та, відчувши раптом важкість гаманця в кишені, він стрепенувся від своїх фантазій, але чарівник знову зник. Одразу ж перевірів гаманець: у трьох відділеннях лежали новісінькі купюри вільноконвертованої валюти, а за прозорою плівкою – акуратно складені банківські картки.

Ось тоді завірувало життя! Дорога машина, подорожі, марнотратство. А кількість грошей ні в рахунках, ні в гаманці не зменшується! Тепер він з нетерпінням чекає наступної зустрічі з чарівником, уже точно знаючи своє третє бажання. Мріяв про найкрасивішу у світі жінку (за всіма прийнятими параметрами жіночої краси). Третя зустріч з чарівником дала йому саме таку дружину і навіть штамп у паспорті.

Минуло з того часу років п'ять. У мого знайомого народилися діти. Та ось одного разу, пізно вночі, ледве плентаючись додому після чергової вечірки, біля дому зустрів того самого чарівника й почав йому дорікати, що все отримане виявилось якимсь «бракованим». В будинок не хочеться повертатися, бо там чекають на нього хворі діти. Масу грошей витрачає на їхнє лікування, і хоч гроші не закінчуються, але й діти здоровими не стають. А дружина просто не дає йому дихати! Постійно чимось незадоволена, її інтелект не дозволяє навіть представити її друзям.

- Перепрощую! – зупинив його чарівник. - Але коли ти загадував бажання, то навіть не обмовився, що хочеш затишного будинку, в який би завжди посіщав, бо в ньому зростають твої щасливі та здорові діти. Ти не бажав грошей, які були б тобі в радість і завдяки яким міг реалізувати свої плани. А про дружину... Ти навіть не подумав, що хочеш бачити біля себе добру, розумну жінку, з якою тобі було б цікаво, яка б розуміла й підтримувала тебе і мала споріднену з твоєю душою. То в чому ж моя провина?

...Отож, дорогі мої друзі, поки ми з вами не опинились у подібній ситуації, давайте задумуємося, чи вміємо точно описати те, чого насправді бажаємо, чи часто спокушаємося на гарну обгортку, не задумуючись про якість її начиння. Тому бажано вам мати гарні, високі мрії і сміливо йти до їх здійснення! Будьте успішними і пам'ятайте, що десь біля вас завжди ходить чарівник, який обов'язково вам допоможе!

Увага: КОЖКУРС «Ерудит»!

Газета «25 плюс», за пропозицією нашої постійної читачки **Тетяни Бортнік**, оголошує новий конкурс. Участь в ньому ви маєте довести, що у ВПУ №25 навчаються розумні, ерудовані, здібні молоді люди, які прагнуть пізнавати світ і себе, які вміють навчатися і є всесторонньо розвинутими. Перші конкурсні завдання запропонувала читачка з Кракова (нашу газету читають навіть за кордоном!), яка бажає бачити вихованців училища успішними людьми. Закликаємо педагогів та інших наших дорослих читачів пропонувати для учнів нові конкурсні завдання на ерудицію.

Завдання 1. Чому того, хто недостатньо володіє комп'ютером (чи іншою справою), називають «ЧАЙНИКОМ»?

Завдання 2. Італійці називають її «равликом», американці – «кішкою», греки – «качечкою», поляки – «мавою», а як називаємо її ми – українці?

Завдання 3 (філософське). Як ти розумієш вислів «Якщо навколо тебе недовмиш та ідіоти, значить, ти – центровий!». (На дане запитання відповідь має бути поширеною і достатньо аргументованою).

Завдання від Тетяни Бортнік

Наші інтерв'ю

Катерина Орлова
випускниця 2009 року,
студентка Національного
технічного університету України,
м. Київ

Нема нічого неможливого

Катю, нам приємно було довідатися, що ти досягла своєї мети і стала студенткою Національного технічного університету України (Київського політеху). Розкажи, як це тобі вдалося.

- Я до цього йшла, цього прагнула. Ще, навчаючись на третьому курсі училища, об'їздила обрані мною навчальні заклади в Києві, Львові, Чернівцях, познайомилася з цими вузами, з умовами вступу до них. Весь рік наполегливо готувалася до зовнішнього тестування, бо розуміла, що саме від його результатів залежить, стану я студенткою чи ні. Добре, що сьогодні для абітурієнта є така можливість, як одночасний вступ до кількох ВНЗ й на різні факультети. Я, наприклад, подавала документи на 22 факультети обраних вищих навчальних закладів. І найбільш несподіваними для мене стали повідомлення майже з усіх факультетів про те, що я прийнята. Довелося вибирати. Мій вибір випав на факультет приладобудування НТУУ. Тепер здобуваю спеціальність інженера в сорокатисячному студентському колективі.

То, значить, зовнішнє тестування таки справді реальний крок до мрії?

- Так. Є, звичайно, й тут певні недоліки. Але шанс вступити до вузу тепер мають не тільки діти товстосумів, а й з малозабезпечених сімей. Потрібно лише добре готуватися до тестування, уважно вивчити умови та правила проведення тестування й оформлення робіт.

Невже ти під час вступної кампанії зовсім не стикалася з випадками корупції?

- Уявіть собі – ні. Навпаки, при проходженні медогляду та поселенні в гуртожиток деякі з батьків вступників намагалися «купити» вирішення певних проблем, але їм відкрито говорили, що гроші не беруть. Потім усіх абітурієнтів і батьків попередили, що жоден з працівників не візьме «хабар», бо не хоче поплатитися роботою.

Катю, ми знаємо тебе як здібну ученицю ВПУ-25, якій легко давалося навчання. Чи легко навчатися студентці київського ВНЗ Катерині Орловій?

- Скажу відверто: дуже важко. Точні науки не кожному так просто даються. В училищі, правду кажучи, не надто на них наполягала, та й вимоги до знань були значно нижчі. Але якщо хтось збирається навчатися далі, то потрібно багато працювати не тільки за навчальною програмою, а й додатково. Крім того, в багатьох вузах, як вам відомо, система навчання побудована за європейським зразком і вимагає багато самостійної роботи. Тому не лінуйтеся, розвивайте в собі навички самонавчання та самоконтролю – і все буде добре.

Чи знадобилися тобі якісь професійні знання та навички?

- Ще й як знадобилися! Скажу більше. Коли випускники шкіл дізнавалися, що я випускниця професійно-технічного навчального закладу, то дещо зневажливо кивали в мою сторону: «Вона після бурси, петеушниця». Я намагалася довести, що наше училище – **вище** професійне, але одними словами це було важко зробити. Проте коли почали працювати за комп'ютерами, ось тут я й продемонструвала свої переваги. Якщо випускники шкіл поняття не мали, скажімо, про офісний пакет, а я ним чудово володію, то й слова вже не потрібні. Тепер до мене ставляться з повагою і ніколи не називають моє училище «бурсою» чи навіть ПТУ.

Хто і що з училища найчастіше згадується тобі?

- Я пам'ятаю все і всіх. З багатьма спілкуюся по телефону або в мережі Інтернет. При нагоді вітаю всіх з Новим роком. Хай принесе він вам удачу і здійснення бажань. І пам'ятайте: нема нічого неможливого.

Поради випускника

Тетяна Ковтонюк
випускниця 2009 року,
бухгалтер
м. Хмельницький

Вчіться вчитися!

Щоб випускник професійно-технічного навчального закладу був сьогодні затребуваним, він повинен володіти не однією робочою професією, а кількома. Я вважаю, що мені пощастило, бо маю професії, які мені до вподоби (оператор комп'ютерного набору й обліковець). Як оператор КН добре освоїла в училищі офісний пакет (зокрема, програми Word, Excel, Access та ін.), а як обліковець – основи бухгалтерського обліку, основи економіки та інші предмети, що стосуються бухгалтерської справи. Вдруге мені пощастило, коли працевлаштувалася бухгалтером на фірмі «Комп'ютерний облік». Знання, отримані в училищі, виявились дуже корисними, але маю сказати, що для роботи на посаді бухгалтера їх недостатньо. Тепер розумію, наскільки важливими є для учня виробниче навчання і виробнича практика. Бажано, щоб усі учні проходили практику відповідно до програми, щоб удосконалювали ті професійні навички, які може дати тільки практика. Особливо потребує сьогодні робота обліковця чи бухгалтера навичок роботи в програмі «1С Бухгалтерія». Без знань цієї програми працювати бухгалтером сьогодні неможливо. І ще одна практична порада: бажано учням вивчати розширений план рахунків, включаючи всі субрахунки. А загалом, найголовніше для учнів – навчитися вчитися. Ми постійно маємо навчатися чомусь новому, вдосконалювати свої професійні знання та навички. Тому якщо ви будете працювати над собою, то і професійні вершини вам підкоряться.

Дискусійний Інтернет-клуб

Група «Всі, хто навчатся у Хмельницькому ВПУ №25» (створена Андрієм Грищуком) розглядала теми «Якби Ви могли, то що змінили б в училищі?» і «Дискотека». З теми першої «контактники» сходяться на тому, що приміщення потребує капітального ремонту, поліпшення зовнішнього вигляду. Називають навіть конкретні кабінети – як, наприклад, 51-й, у якому пропонують замінити вікна, бо ці «чомусь випадають». Усе решта в училищі «контактників» влаштовує. А ось дискотеки «перипетії» ми вирішили запропонувати читачам газети.

Пристрасті навколо дискотеки (організованої 35 групою)

В.: Позитиву вистачило на цілий тиждень!
Ю.: Головне, щоб знову не було заборони на проведення дискотеки через окремих людей, які елементарно не вміють поводити себе в подібних місцях. І взагалі, пацани, нам залишилося вчитися якихось два місяці, то ж треба ще організувати таку дискотеку!
В.: Постараємось! Але людей треба таки виховувати.
А.: Класна дискотека! Враження – супер! Частіше б такі проводити.
О.: Так, дискотека була «супер!» Хлопці-організатори гарно попрацювали. Але дехто обурювався з приводу платного входу. Кажуть, що новорічну дискотеку тепер проведитиме 26 група.
Ю.: Цікаво, де збираються брати апаратуру? Невже користуватимуться тією нещасною училищною колонкою на 2 вати? Але ж треба врахувати, що 35-та переживає останні місяці свого перебування в училищі, тому хай би організувала прощальні дискотеки. А далі за цю справу вже нехай беруться інші.
Т.: Підтримую цю думку.
Д.: А було таки супером! Не можу навіть передати емоції. Шкода тільки, що мало!
В.: Дискотека – класна, але ж училищу завдано збитків на 160 грн. І нам сказали, що поки ми не відшкодуємо їх, то дискотек не буде. Тому нагадую хлопцям: туалет призначений для того, щоб справляти в ньому нужду, а не трошити все. Навчіться культурно себе вести!
Т.: Підтримую!
Р.: Дізнатися б, хто це зробив і наказати негідників!
О.: Народ! Новорічна дискотека буде 28-го! Отож, робимо дискотеку!
А.: Ура!!!
В.: У кого які будуть побажання щодо новорічної дискотеки?.

Сторінку підготували:
**Ольга Оріщина та
Марина Нікітішена**

Наш учнівський Президент

Чим «узяв»
республіканців?

Вибори Президента. Цікаво, правда? У ВПУ №25 добре знають, яка це важлива подія. Ось і в жовтні ми обрали свого, учнівського, Президента. У напруженій боротьбі ним став учень групи ІК Андрій Стецюк. Він «узяв» республіканців і своєю впевненістю, і програмою, в якій ставив досяжні цілі. Минув певний час і вже можна зробити висновок, чи виправдовує Андрій нашу довіру, чи є прикладом для наслідування, – адже саме таким, як сам висловився, має бути учнівський Президент.

Скажу відверто: не всі вважають Андрія Стецюка ідеальним для такої високої керівної учнівської посади. Тому вирішила порозмовляти з ним, щоб відкрити його для себе й для інших як людину. Зовні Андрій – енергійний, привабливий, сміливий, активний юнак, який, як ми зрозуміли, вміє досягати бажаного. А давайте відчинимо віконечко його душі...

Наш Президент і в дитинстві, і в шкільні роки був непосидючим. Хоч учився непогано, але через свої витівки частенько мав нагоду спілкуватися з учителями на тему поведінки. По закінченні школи збирався ступити на педагогічну стежу. Та його друзі, які навчалися у ВПУ №25, покликали до нашої родини. Тут відразу ж проявив свої спортивні захоплення. Як не дивно для такого непосиди, він полюбає читати книги героїчного змісту, історичні, фантастики. А улюблена його книга, уявіть собі, – «Біблія». До того, що йому імпонує, належать ще й опера. Йому подобається спілкуватися з людьми відкритими, врівноваженими, але енергійними і з гнучким характером. Категорично зневажає пристрасних до грошей (гроші роблять людей злими). Його неприємно вражає поганий смак у дівчат (стосовно одягу, мовлення). І, маючи неабияке почуття гумору, Андрій завершує тему «любно-не любно» такою фразою: «Не люблю тролейбуси, бо вони «з рогами». А також – безлад і неохайність». (І хитро посміхнувся, пригадавши, напевне, свою кімнату в гуртожитку та проблеми з її прибиранням).

Не дивлячись на приховану іронію, а то й сарказм, якими супроводжувалось це інтерв'ю, Андрій досить-таки серйозно заявив, що він є патріотом України й ні на яку іншу країну її не проміняв би.

Віконечко Андрієвої душі відкрило нам і визнання ним свого характеру надзвичайно мінливим. Це все знак Зодіаку робить – Стрілець, котрий змінює характер залежно від ситуації. У компанії Андрій веселий, полюбає пустощі, а загалом він – «рідкісний одностайний і вічний холостяк!».

Ну що ж, це інтерв'ю зайвий раз переконує, що президенти – теж люди, зі своїми плюсами й мінусами, з земними й високими бажаннями. Важливо тільки – не забуватися, хто ти й для чого тобі довірено пост. Тож сподіваємося, що Андрієві вистачить мудрості, натхнення і бажання творити добро заради тих, хто відкрив йому дорогу до його зірки.

Від редакції: *Останні події з участю Андрія Стецюка, як повідомляють нам учні та педагоги, не роблять йому честі. Невміння юнака тримати себе в рамках пристойності компрометує його як Президента УПР. Редакція навіть вагалася, давати чи ні цей нарис про нього. Але все ж вирішили опублікувати. Може, Андрій перегляне свою поведінку, зрозуміє серйозність ситуації і постарасться чинити надалі так, щоб повернути довіру республіканців.*

**Інтерв'ювала наших лідерів
Галина Брошневська**

На шляху до мрії

Енергійна, смілива, розумна, красива, відповідальна. І ще безліч означень можна навести до імені нашої Олі Оріциної – успішного редактора «25 плюс». Людина з відкритою душею, світлими думками, благородними пориваннями. Я рада, що працюю з нею в одному редакційному колективі. В Олі є чому повчитися. У цьому вас, друзі, переконає й це інтерв'ю.

Вітаю тебе, Олю! І відразу ж – перше запитання. Скажи, чи думала ти при вступі до ВПУ-25, що тебе тут очікує така насичена громадська діяльність?

- Вважаю своє навчання у ВПУ №25 щасливим випадком, бо вступала до іншого навчального закладу. Але той один бал, якого мені не вистачило, аби пройти вступний конкурс, виявився справжнім дивом. Я вірю в долю, яка мене привела сюди. Хоч при вступі не могла уявити сьогоденної ситуації, але вже тоді була налаштована на активність і самореалізацію.

В минулому році ти виконувала обов'язки віце-президента. Що спонукало тебе добровільно взяти їх на себе?

- Мене, перш за все, зацікавила сама структура учнівського самоврядування – Республіка, хотілося перевірити її можливість. Та й процедура виборів показала, що то все серйозно, а не гра. Я зрозуміла, що ми мали започаткувати щось нове, що згуртувало б усіх навколо однієї мети. І хоч тоді покладалися великі надії на юнаків, я наполегливо добивалася входження до Парламенту. Не можу не визнати неймовірне завзяття нашого педагога-організатора Анатолія Павловича, який усіх нас учить працювати. Море цікавих ідей, нові правила життя, свята, традиції – все захоплювало мене. Спільні справи завжди зближують. Були, звісно, й моменти розчарувань, якихось непорозумінь. Спочатку не всі сприймали «Майбуття Поділля» всерйоз. Та й ініціативних учнів було не так і багато. Згадайте, якими бурхливими на цей раз були вибори Президента, які вміло оргкомітет конференції виконував свої обов'язки! Навіть першокурсники з перших днів почали проявляти активність. Я тому й не брала участі у «президентських перегонах», аби дати можливість іншим самовиразитися.

Дуже хочеться почути твої коментарі щодо діяльності в газеті «25 плюс».

- Працювати в газеті «25 плюс» запропонувала мені Тетяна Іванівна (якось вона зуміла розгледіти мій потенціал). Я відразу погодилась тільки тому, що люблю пізнавати все нове. Але тоді й гадки не мала, що журналістика стане мрією мого життя. На початку ця робота була для мене як засіб лікування від проблем, поганого настрою, а потім я почала отримувати від неї неабияке натхнення й задоволення. Перше своє інтерв'ю я брала в нашого директора Олега Олександровича. Пам'ятаю й досі ті відчуття незвіданості, хвилювання. А перші вдалі газетні публікації ще раз переконали у правильності вибору журналістики стежею, якою мені хотілося б іти все життя.

Якими останніми досягненнями ти можеш пишатися?

- Для мене важливою і навіть несподіваною подією стало обрання мене Президентом учнівського самоврядування професійно-технічних навчальних закладів Хмельницької області. Відповідальність за покладену на мене довіру я сприймаю дуже серйозно й буду намагатись виправдати сподівання тих людей, які повірили в мене. Новорічним подарунком стала також і перемога в обласному конкурсі імені Петра Яценка серед ПТНЗ.

Які твої плани на майбутнє?

- Планую продовжити шлях у журналістику. При цьому завжди буду нести у своєму серці вдячність газеті «25 плюс», яка допомогла мені визначитися, знайти своє покликання. Мій рідний газеті бажаю справжнього розквіту, світового визнання, схвальних відгуків від читачів, а її творцям – свіжих ідей, приголомшливих сенсацій, ділової хватки. Бажаю нікому не залишатися осторонь, бути енергійними дописувачами й віддаватися широко справі.

Олю, з твоєю такою спокійною напористістю, контактністю, доброзичливістю, простотою і людяністю ти досягнеш своєї мети. Хай тобі щастить на шляху до мрії!

Я + Ти =

Відколи світ і людина – кожен намагається вивести свою формулу кохання. Але те, що вона має починатися символами «Я» + «Ти», знаю точно. Далі ж – пропоную простір для роздумів.

Ми – юні, закохані, емоційні. Ми плачемо й радіємо, страждаємо й насолоджуємось почуттями. То віримо в кохання, а то розчаровуємось. То готові йти за ним на край світу, а то боїмося ступити крок назустріч. Що ж це за диво таке – кохання? Ця сторінка – для тебе особисто. Спеціально для тебе. Заходь – поспікуємось

Дашутка Ацегейда

Ведуча сторінки

Всесвітня проблема

«КОХАННЯ»

Ця проблема стосується кожного з нас. Та не кожен може легко розв'язати її. Протягом усього життя людину переслідує запитання: «Що ж таке КОХАННЯ»? Душею ми відчуваємо відповідь, а ось висловити словами, ой, як не під силу! Біль, безсонні ночі, ридання, а то й істерика. Що це? Невже це кохання? Ми мучимося в здогадках і не можемо ні собі, ні іншим пояснити. Ти почувашся покинутим і забудим усіма, ніхто на тебе не звертає увагу... Але ж це не так. Коли людина закохана, то це помічають усі! Може, просто не всі люблять «лізти в душу», а зарадити нічим не можуть. Та й чи хочеться тобі, аби хтось копірився у твоїй душі? Проте інколи хочеться поділитися з кимось найближчим, знайти розраду, пораду, підказку, підтримку. Найчастіше ми знаходимо це в друзів. Але є ще найдорожчі люди, які вболівають за нас, готові нас вислухати й допомогти – це люблячі батьки, котрі вміють заліковувати рани.

А коли наше кохання є взаємним, то це так прекрасно! Ми й справді бачимо тоді світ у яскраво-рожевому світлі. Нам здається, що все навколо весняно квітує і пахне, що на світі немає зла. Якщо ж хтось і проявляє недобррозичливість до тебе, то це вже не так і важливо. Найважливіше на цей момент те, що тебе люблять!

Тож я вам бажаю кохати і бути коханими!

Віта

Адель

Сон

Чому в житті буває так,
Що серце рветься на частини?
Чи Небо подає так знак,
Що саме ти, що ти – мій милий.
Що посмішка тепер твоя
Для мене сонячна, єдина...
В очах твоїх потону я,
Але й без них, без них загину!
Любов твоя для мене – все...
І руки в тебе, наче крила.
Коли голубиш ти мене
З обіймів вирватись несила!
Єдиний ти, хто зрозуміє,
Хто допоможе у біді,
Порятувати хто зуміє,
Від знавіснелих холодів...
...Чи це вві сні шумить діброва
І річка прудко так тече,
Й проміння сонця веселкове
Моє осяяло лице?
А ми з тобою – наче в хмарах,
Веселку бачимо ясну.
Один для одного гукаєм,
Закохану у нас весну!
Але за мить мій сон скінчився,
Немов дописані вірші.
Твій образ, милий, залишився
Назавжди у моїй душі.

Gotik

Кохання – дуже цінна річ,
І це ти, мабуть, знаєш.
Колись ти скажеш віч-на-віч,
Що лиш мене кохаш.
Я відповім тобі в ту ж мить,
Що теж тебе кохаю...
Та в серці щось таки щемить,
Чому? Сама не знаю...

Ангели існують – я це знаю.
І коли я когось покохаю –
Вони зійдуть до мене з небес.
Та хоч знаю, що не буває
чудес, –
Зігріють мене і відженуть
сум,
Й пробіжиться по жилах
трепет,
Неначе струм.
І коли я ЙОГО побачу,
То від щему у серці –
заплачу...
Янголи, звісно, зведуть мене
з НИМ,
Огорнуть крильми і
сховають нас
Під словом отим
«головним»!

Юлія

Крик! Біль! Печаль!
Хіба тобі її не жаль?
Муки! Сльози! Кров!
Невже вона зробила
це знов?
Лезо в руці,
А смерть на думці.
Коханий, що ти зробив?
Коханий, ти мене вбив...
Коханий, навіщо брехав?
Навіщо про любов казав?
Кап... Кап... Кап...
Кров потекла.
Навіщо себе згубила,
Навіщо вона себе вбила?
А ти не знаєш?
Чому таке питаєш? –
Вона ж тебе любила,
Вона ж тобою жила!

Що ж ти наробив:
Навіщо душу її згубив?
За що їй була така мука,
Біду наробила розлука?
Вона померла,
А ти її шукаєш.
Вона померла,
А ти її кохаєш!
Що ж ти зробив?
Ти ж дві долі згубив!
Ти кричиш?
Ти спокою не маєш?
Ти так її повертаєш!?
Любов вона тобі віддала
навіки
Й стікається в серце вона,
наче ріки.
А з собою нічого не взяла –
Як же сильно вона тебе кохала!

Коментар ведучої сторінки

Тривожиться серце

Як ведуча сторінки хотіла б звернути увагу читачів на теми поезій наших авторів... Чому молода людина так часто пише й говорить про розбите серце, нерозділене кохання, про смерть через кохання?! Чому ці теми такі «популярні» в молодіжному середовищі? Невже, крім смутку, страждань, печалі, кохання (навіть нерозділене) нічого не приносить? Чи то за пеленою сліз гарного, світлого, доброго вже не видно? А, може, хтось із вас зуміє побачити і в розлуці промінь світла? І як довести, що кохання з твого серця не щезає ніколи, не щезає навіть тоді, коли тебе покидає кохана людина. Воно залишається в тобі, наче СОНЦЕ, на все життя! Огляньтесь довкола! Он яка краса вас оточує! Яке гарне життя, дане для добра, для радості, для любові! Насолоджуйтесь молодістю, радійте життю – і, запевняю вас, усе буде чудово!!!

Юлія

Стрілка годинника ходить по колу: «тік – так»!
І здається, що завжди все було так.
Стрілка іде – час минає, А з ним наше життя спливає.
«Тік-так». Чому саме так? «Тік-так» - є в життя і інший смак!
Смак солодкий обов'язково пізнаєте,
Дорожіть, дорожіть тим, що маєте!

Ольга Сідорук

Запрошую вас, друзі, на сторінку сміху! Але чи помічаєте ви, що сміх оточує нас завжди і всюди? Ми, трапляється, смішно пишемо, смішно розмовляємо, смішно ходимо, маємо смішний вираз обличчя, робимо смішні вчинки. І це – добре! Бо сміх, погодьтесь, друзі, – це життєвий вітамін! Та особливо прибуває до нас здоров'я завдяки нашому «таланту» сміятися над собою. Цей щирий сміх продовжує наше життя на десятки років. То ж, сміймося. на здоров'я! Сміймося без меж! Будьмо здорові!

Смішно розмовляємо

- Харчуватися треба помірно. Краще до шести годин вечора ще раз повечеряти, бо після шести все йде на жир.
- Коли в спальні легені видихають весь кисень, люди прокидаються – і починається ранок.
- ... А тоді побачили ще якусь слизьку комаху: рафлик чи равлик...
- Ми скоро вийшли від лікаря (він поклав мені в зуби хом'як).
- На привалі ми їли кашу. Вчителька обшкаралупала яйце й подала його мені. Я подивився на неї за це гарними очима.
- ... тому що хлопець, який погано вчиться й погано себе поводить, не може любити відмінницю!
- ... А ловимо ми її так: під вечір риба засинає і спливає на поверхню – тоді ми беремо підсаку й вичерпуємо її.
- Це порожнє місце, яке буде вам посміхатись з 1 вересня до 25 травня... (з усної характеристики учня).
- Летить і кігтями махає (викладач основ безпеки життєдіяльності про електрика).

Смішно міркуємо

(3 уроків соціології)

1. Платон вважав, що бідність і багатство відволікають суспільство від своїх обов'язків і тому протиріччя бідності та багатства несправедливі до соціальної думки, як сім'я.
2. Для того, щоб досягти бажаної мети, повинні старатися всі, а не окремі частини людей.
3. Сковорода критикує суспільні вади й виступає за моральну потребу світу.
4. Людині потрібно житло, гроші, робота, щоб вона відтворювала свої плани.
5. Правова держава повинна управляти і державою, і суспільством.
6. Соціальна думка Платона на управління державної соціології має бути засноване на вивченні людини, а здоров'я суспільства, він казав, переслідує страх або невпевненість.
7. ... людина зовсім не потрібна. Вона тільки забруднює природу та вбиває тварин і все живе навколо.

(3 уроку алгебри)

Викладач до учня, який працює біля дошки:

- Пиши рівняння: ікс квадрат мінус два ікс квадрат мінус п'ять дорівнює нулю.

Учень думає, думає, а тоді пише:

$$x \square - 2x\square - 5 = 0$$

Вражений викладач намагається сформулювати доступніше:

- Слухай уважно і пиши: ікс у квадраті мінус два ікс у квадраті мінус п'ять дорівнює нулю.

Учень на мить замислився. Раптом його обличчя осяяла здогадка, і він написав рівняння по-іншому:

$$x \square - 2x \square - 5 = 0$$

Смішно пишемо

- На відміну від Чіпки, Грицько народився круглою сиротою.
- За перший курс я виросла на ціле коліно.
- Скульптор від здивування став молодим, бо некрасива Меланія Чобітько, притрушена пилком із литаврів, на соняховому полі стала бджолою.
- У Яреми виросли крила, а він не знав, що вміє літати.
- В гайдамаки пішли не тільки жінки, а й навіть собаки з рогачами.
- Якби мати Лукаша не прогнала Мавку, то вона б її до рани прикладала.
- У Мавки були зелені, сині та чорні очі.
- Інститутка Устині обкручувалась на шій, як гадина.
- У паночки від люти у роті почорніло.
- Я обрала цю професію, бо мені подобається печатати на печатальній машинці.
- Якщо ми до природи не будемо милосердні, то вона нас з'єсть.

Смішно поводимося

Вічна тема: «Іспит-екзаменований-екзаменатор»

- * Іспит у випускній групі. Учениця «провалюється». За дверима юрба гадає, як її виручити. І ось в аудиторію вривається юнак і з порога гукає: «Іванова! В тебе син народився!» Розчулений і сполоханий екзаменатор втає «породіллю» і «дарує» в залікову оцінку зі своїм підписом.
- * На іспиті екзаменований не знає відповіді ні на жодне питання. Викладач, втративши терпіння, лементує: «Та Ви ж – осел!» і, звертаючись до асистента: «Принесіть-но мені сюди оберемок сина!». Екзаменований додає: «А мені, будь ласка, чашечку кави!»
- * Напередодні іспиту учень заходить до їдальні. Порожнє місце – саме біля викладача, який завтра прийматиме екзамен. Сідає. Викладач пробує пожартувати: «Гусак свині не товариш!». Учень підвівся з стільця й каже: «Тоді я полетів!». Під час іспиту учневі дістається важкий білет, але той відповідає правильно на всі питання, навіть на додаткові. Тоді екзаменатор каже: «Уявіть, що Ви йдете дорогою, а перед Вами два мішки (із золотом і з розумом). Який візьмете?». Учень: «Із золотом, звичайно!». «А я узав би з розумом!» - каже викладач. Учень: «Правильно. Чого кому не вистачає!». Викладач не витримує: «Вашу залікову!». Сперсердя пише в ній «Козел» і подає учневі. Той не розгубився: «Що ж Ви? Підпис свій поставили, а оцінку забули?!»

КОНКУРС
«ВЕСЕЛЕ ФОТО»

Фотозагадка:

«Що за дверима?»

Запропонуй свої версії.
Найцікавіші, найоригінальніші
надрукуємо в наступному номері
(можна в поетичній формі).

Поетичний дебют

**Вероніка
Гришук**

Не забудь

Чому кохаємо ми тих, хто нас не любить?
Чому душа в обійми їхні рветься,
Без страху, що любов та душу згубить?
Бо любити, хоч болить, дівоче серце!

Люблю тебе – такого, як ти є:
Веселого, мрійливого, простого.
Мені здається: щастя ти моє!
З тобою поруч йти б усю дорогу.

Тому так тепло згадую обійми
І поцілунки наші, і слова,
Як ти не раз мене благоговійно
Від смутку і від сліз оберігав.

Та як тобі те заповітне слово
Сказати, щоб ти знав таки,
Що я живу окрилено в любові
Й боюсь, щоб не настав розлуки час гіркий?

Побудь моїм – хоч трохи, хоч недовго...
І якщо відстань чи роки нас розведуть –
Не випущу тебе я з серця свого
І ти мене, коханий, не забудь...

Аня Хом'як

Ти – моя Загадка

Ти для мене загадка, котра не під силу мені. Я не можу зрозуміти зміни твого настрою, не можу дібрати слова, щоб передати свої почуття. Ти з'явився несподівано і, може, невчасно. Змнив стан моєї душі, змусив багато про що задуматись, багато зрозуміти. Лиш одне не змушиш мене – зізнатися тобі в цьому. Часто, зімкнувши очі, я бачу твій погляд, відчуваю твій догик і розпізнаю його, чого раніше не було. Ти й не здогадуєшся, який багатий, який різноманітний мій внутрішній світ. Тобі б оцінити й прийняти його, а не відштовхувати. А прислухаючись до тебе, я навчуся розуміти поклики твоєї душі. Якщо ж ти усвідомиш, що це моє послання адресоване саме тобі, то ми відчуємо єднання наших душ.

Ти – моє світло, ти – моя темрява, моя загадка, мій страх, моя безпечність. Мені важко передати, що я відчуваю. Я розриваюся на шматочки, вмираю, мені боляче. Таких відчуттів не мала ще ніколи. Важко...

Мені мало твого голосу в телефонній трубці. Хочу відчувати стукіт твого серця під своєю долонею. А коли це трапиться – нехай час зупиниться, нехай Земля перестане обертатися, щоб ми з тобою провели вічність, щоб я кохала тебе, а ти мене. І тільки ми двоє – на весь Космос. Нехай від нашої любові народиться нова любов, нове життя, нова вічність – вічність кохання і пристрасті, вічність любові...

Сонечко! Нехай твоє серце щонаочі спокійно, розмірено вистукує свою пісню життя і любові, нехай твоя душа радіє щомиті, згадуючи мене. Я хоч, щоб ти знав: я завжди з тобою, я навіки твоя. А ти – моє життя, ти – мій внутрішній світ, моє єство...

Майстри сцени: Знай наших!

Вони стали призерами обласного конкурсу патріотичної пісні

**Вокальна група
(керівник
С.П. Кравчук)**

**Дмитро
Суховатий**

**Дует Галини
Брошневської
та Мирослави
Присяжної**

**Дід Мороз (Роман Собко) та
Снігуронька (Олександра
Захаревич) професійно
супроводжували новорічні свята,
даруючи всім радість**

Редактор: Ольга Оріщина
Заступник редактора: Галина Брошневська
Редакційна колегія: Дар'я Ацегейда,
Марина Нікітішена, Вероніка Гришук, Мирослава
Присяжна, Ольга Сідорук, Анна Хом'як,
Анастасія Матвієнко, Вікторія Юзікова
Дизайн обкладинок: Галина Глуховська

Вище професійне училище №25

Редактор-консультант:
Тетяна Боднарук
Консультант з питань інформації:
Людмила Романова
Відповідальний за випуск:
Анатолій Радченко